

SOLUL PĂCEI

TOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN 2.50 miler
 PE JUMĂTATE AN 1.30 "
 PENTRU STUDENȚI PE AN 8—cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
 LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U. 33
 TOATE SCRERILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

„IMPĂCAȚI-VA CU DUMNEZEU” — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Epistola lui Pavel către :-: Efeseni. :-:

Continuaré.

De H. Meyer.

Cap. 2, v. 7. „Ca să arate în seculii cei viitori bogăția cea mare a charului său prin bunătatea sa spre noi în Christos Iisus.” Deci am ajuns noi la cel mai înalt ce există, noi înșine; tot n'am cunoscut încă nici de cum pe deplin, — că încă este viața noastră ascunsă cu Christos în Dumnezeu (Col. 3, 3). Și dacă am și ajuns cele mai înalte ce există, dară totuși încă nu toate: încă nu s'a arătat, ce vom fi în seculii viitori. Numai în seculii viitori, — nu în timpul acestei lumi, până când noi trăim în corp pe pământ vrea Dumnezeu să arate bogăția cea mare prin bunătatea sa către noi în Christos Iisus. Încă n'a văzut ochiul și n'a auzit urechia și la inima omului nu s'a suit, ce Dumnezeu a gătit acelora, cari îl iubesc (I. Cor. 2, 9). De sigur, ce noi am primit deja și la ce El ne-a rădicat pre noi, este mai pe sus, ca toată înțelepciunea (Fil. 4, 7). — Este așa cum este în cursul timpului de viața noastră pământească: luptă, cercare, suferință; numai putem primi bogăția a charu. —

nu va putea El în mod continuu arăta în seculii viitori: Bunătatea lui prin care el ne miluiește pre noi și ne-a dat pre Fiul său, este vecinică (Ps. 38, 8), precum și însăși Tatăl cerului (Ps. 36, 6) și este, ca El în săși în zăna și lucrarea sa, fără capăt, fără margini, fără de început și fără de sfârșit. Și precum Tatăl și bunătatea sa, și Fiul, pre care El l-a dăruit omenimei prin bunătatea sa, sunt pe veci și nesfârșit, așa nu poate nici bogăția charului său prin bunătatea sa către noi în Christos Iisus, și arătarea aceleia prin însușirea a tot aceea, ce El ne-a gătit noaui în Christos prin El și cu El, în veci înceta.

V. 8. „Căci din char sunteți mântuiți prin credință; și aceasta nu dela voi, darul lui Dumnezeu este.” Lucru mare s'a făcut Efesenilor, ei deveniră minunați și au primit ceva glorios. Dară este o pățanie vechiă — la fingeri și la oameni —, că, a deveni înălțat, mare și glorios, ușor duce la sumețire, și plăcere de sine, la lauda și onoarea de sine. Deja când oamenii sunt bogați în bunuri pământești, și în lucrurile timpoarale devin înțelepți în viața de altă, devin curând încrezuți în sine, iubitori de sine, și mai mult înseși; daruri, când devin daruri, efecte și

puteri spirituale. Iar toate acestea sunt lucrul și înșelăciunea diavolului și face un rău îndoit: Răpește lui Dumnezeu onoarea și amenință pe om a-l arunca din nou în pierzare. Dară toate acestea vrea duhul sfânt, și și apostolul pentru onoarea lui Dumnezeu și pentru binele Efesenilor să ferească. Pentru aceea o accentuază el așa des și cu energie, că din tot binele ce ei au și sunt, că ei nu au nimic din sine-și, ci sângur din char dela Dumnezeu, fără de meritul lor, și nu din faptele proprii.

Dară și dacă sunt toate din char prin bunătatea lui cea mare către noi în Christus Iisus, totuși nu-i „fără de credință” în El. Pe cât este de mântuirea noastră întregul fapt de mântuire alui Dumnezeu prin Christus Iisus, pe cât de lipsă este însăși Christus Iisus, pe atât de lipsă este și credința noastră în El. Fără a crede noi în Fiul e cu neputință a avea și cea mai mică parte în lucrul rescumpărării lui și în mila lui Dumnezeu câștigată nouă prin El. Oarecumva trebuie să fie vagonul legat de locomotivă, de altcum nu ia aceea vagonul cu sine. Așa trebuie și noi, — de voim să avem parte în mântuirea lui Christus, în charul lui Dumnezeu prin El câștigat, să fim ajuns la o legătură faptică și esențială cu El; și aceasta legătura lipsită cu Christus să poate numai prin credința în El aduce la cale. Efesenii, mai nainte fiind morți în păcate și fărădelegi și de natură fi ai mănicii deveniri acum mântuiți. Aceasta era un fapt adevărat și neclătit. Și ei o ierau prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Mântuirea lor, și toată partea lor în Christus, să baza pe acee că ei credeau în El. Tot ce ei pentru Christus și prin El deveniri și în El și cu El căpătară, au căpătat și devenit ei prin credința în El. Fără de credința în El nu poate nimenea pre El, nici prin El sau dela El avea. Dară și aceasta credință, că ei o au și cred în Fiul lui Dumnezeu, nu este din ei, ci este numai lucrul

lui Dumnezeu. Ea nu este lucrarea și nici cel mai puțin fapta lor, ci este sângur fapta și lucrarea lui Dumnezeu la ei și în ei. Toți, cari au aceasta credință adevărată și vie, aducătoare în legătură cu Christus, și prin legătură cu Christus, aducătoare în legătură cu Părintele, „credem după lucrarea puternicei sale țării, cu care a lucrat în Christus, sculându-l din morți” (Efes. 1. 19, 20), — adevă, care țarie puternică — a trezi pre păcătoși la pocăință și credință, și cu aceasta la o viață nouă și vecinică — El și-a câștigat, precând a înviat pre Iisus, unulnăscut Fiul al său „care s'a dat pentru păcatele noastre, și s'a sculat pentru îndreptarea noastră” (Rom. 4, 25). Astfel este credința adevărată în Christus numai dela Dumnezeu și numai lucrul lui. — Unde ea este intradevăr, acolo Dumnezeu a început-o, și unde un om rămâne statornic în ea până în sfârșit, acolo este El îndeplinitorul ei.

V. 9. „Numai din fapte, ca să nu se laude cineva” Toată mântuirea noastră, viața noastră dumnezească, împărțășirea noastră dumnezească și fericirea noastră vecinică numai Iisus ne-a câștigat-o și ni să dă din milă nemeritată. Toți oamenii, fără deosebire, au meritat numai mânia lui Dumnezeu și vecinica pierzare. Dară Iisus a luat păcatul, vina și condemnarea noastră pe sine, a plătit datoria noastră și ne-a scăpat de mânia lui Dumnezeu și de vecinica pierzare, și ne-a câștigat viața vecinică.

Dară și însușirea mântuirii dumnezești nu i nici cel mai puțin a noastră, ci numai alui Dumnezeu lucrare. A se pocăi și a crede în Iisus, să pretinde dela fiecare om, care vrea să fie mântuit. Aceasta i condițiunea, care dela fiecare, care vrea să aibe parte în Iisus și mântuirea lui, trebuie s'o îplinească, dară ea nu este și nu poate nici când fi împlinită de un om din sineși, pentru că el este de natură rău și în întreaga sa ființă stricat și înstreinat de Dum-

nezeu; ci numai sângur Dumnezeu poate acela lucru în el. Și El o face în cine și cum El vrea. Pentru aceea nici nu este mântuirea și fericirea omului nici într-o privință „din fapte.” Din propriile fapte ale omului i vine tot mai multă stricăciune a ființei lui și cu aceasta tot mai multă vină și condamnare. Pe cum nu poate omul deveni fericit din faptele lui, ci numai sângur prin meritul lui Christos, și precum nu-și poate el însuși mântuirea prin Christos câștigată, — și precum el nu o merită sau nu era vrednic, ca Dumnezeu să dea pre Fiul său, ci Fiul pre sine pentru el, așa nu o merită el, nici s'a făcut vrednic, ca mântuirea pregătită de Dumnezeu „după bogăția cea mare a charului său prin bunătatea sa spre noi în Christos Iisus” să i-o însușască și a-l face părtaș în ea. Pentru aceea zice în toată privința despre mântuirea noastră: „Nu din voi, charul lui Dumnezeu este, nu din fapte, ca cineva să nu se laude.” Dumnezeu a făcut toate spre a sa laudă, și spre a sa onoare și mărire și nimic spre lauda, onoarea și mărirea celor create. Totuși să arată dorința după laudă și onoare la toate cele create, la principiile cel mare îngeresc, care a căzut prin sumeția și pofta de onoare, și prin pofta de laudă până în cele mai de jos a creaturilor ce au conștiința de sine. Dară aceasta poftă de onoare a ființei creată este păcat și o aruncă în pierzare. Ca aceasta poftă de laudă să se judece, și a o arată în nedreptatea și stricăciunea ei, a lăsat Dumnezeu căderea principelui îngeresc și și a omului și pre acest din urmă a-l mântui din char și a-l face fericit; dară de-o potrivă trebuie ca Dumnezeu și acuma să împiedice aceasta poftă rea de laudă și mărirea cea falsă de sine și a dojeni de aceea, dupăcum și aici, în textul nostru să face.

(Continuăm.)

Pentru tine!

Iubite frate
 Și pentru noi, napoia frontului, este acest timp, un timp a groazei, a grijei, precum pentru patria întreagă, așa și pentru fiecare a iubiților nostri afară la războiu. Noi putem numai ruga pre Dumnezeu cu stăruință, ca să dea țării noastre și aliaților nostri și și vrăjmașilor nostri, mila sa. Unica noastră mângâiere este, că El șade la cârmă și toate trebuie să meargă după voința lui. Numai păcatul și nedreptatea, necredința, înstrăinarea, de D-zeu și căderea masselor și moliciunea și cugetul cel de tot pământesc devenit a martorilor săi, *nu este după voia lui* și nu delă El vine. Dară acestea și sunt numai cauza tuturor spaimelor și a toată lipsa în acest timp de războiu. Oare ținea-va aceasta lipsă până oamenii se vor fi pocăiți și nainte de toate până comunitățile și martorii singulari s'au trezit cu serioșitate? — Dacă da, atunci după toată părerea încă nu-i aproape sfârșitul timpului suferințelor înfricoșate. Sau doară se va sfârși războiul cel înfiorător fără ca cei credincioși să se întoarcă la căile lui Dumnezeu, la o viață adevărat spirituală și Dumnezească, la credincioșia în serviciul lui și la purtarea lucrului său? Atunci a fost cel mai înfricoșat a tuturor războaielor, toate jertfele, câte el a costat și toată durerea și vaiul, câte a adus el, și toată mizeria și năcazul, care încă îl va aduce, *înzădar*. Atunci a adus războiul omenimea și comunitățile — și încă în general prin vina celor din urmă — numai judecata din urmă alui Dumnezeu aproape. Dumnezeu nu lucrează și nu pedepsește fără de scop și fără de plan; El vrea pocăință și întoarcere. Nu din inimă întristă El pre oameni și nu cu plăcere, ci cu durere; și dacă ei nu intră în sine și nu să pocăiesc, atunci ei foarte îl întristă pre El, pentru că atunci

Căldarului pentru cetitul bibliiei să poate deja comanda. Prețul 15 fileri.

— încă nu s'au trezit. Aceasta și este dară, de care noi mai mult suntem îngrijiiți, pentru care noi mai mult ne rugăm și pentru care noi mai trebuie să ne luptăm cu Dumnezeu : ca El să ne dea nouă, credincioșilor, martorilor săi, tuturor comunităților adevărată pocăință! Sarea s'a stricat cu ce să săreze Dumnezeu? Lumina s'a întunecat, cu ce să lumineze Dumnezeu lumea? Ach, de s'ar trezi toate comunitățile, ar intra în sine, s'ar pocăi, ar căuta adevărată reînnoire și ar cunoaște marea, serioasa, sfânta și lipsita chiamare de exerciat, ar deveni capabili a o împlini, și ar împlini-o! De să întâmplă aceasta, de să face cu grabă și temeinic, atunci vin încă timpuri de mântuire și resufare dela Dumnezeu; și războiul cel înfricoșat cu toate lipsele și durerile lui n'a fost o prea mare plată pentru aceasta. Cu suflarea reținută așteptăm noi raporturile de pe câmpurile de luptă, și totuși nu să întâmplă acolo cel mai important lucru. Dară la ce noi cu nespum mai mare atențiune și cu mult mai mare grijă așteptăm, și după ce ar trebui să privim cu mult mai mare dorință, este, că oare nu s'ar putea deja vedea semne lămurite, clare, sigure trezirei și învierii celei atât de lipsită a comunităților și martorilor lui Christos, — ca semnele biruinței lui Dumnezeu asupra moliciunii. Toate celelalte vor fi de tot fără de valoare și nici cel mai puțin nu va folosi.

Este că ne rugăm noi cu serioșitate și stăruință pentru o biruință grabnică și deplină a armatelor noastre și aliaților nostri asupra puterii multor și puternicilor nostri vrăjmași, dară ce ne poate ea folosi, fără ca poporul nostru și aliații nostri și înainte de toate toți credincioșii să se pocăiască?

Atunci ar deveni, — dacă înainte de toate adunarea lui Dumnezeu și alui Christos nu s'ar trezi și n'ar cunoaște și împlini chiamarea ei și datorințele ei și nu vestește evangelia prin serviciul ei și popoarele nu să

chiamă la pocăință, toate opintelile în acest războiu înfricoșat toate jertfele aduse în bine și sânge, și toate suferințele cari în el și din urmarea lui să rabdă, —total înzădar: Lumea cu toate poftetele ei și și cu toate suferințele ei trece, iar cel ce face voia lui Dumnezeu, acela numai rămâne în veci. Cu adevărat, ochii nostri n'ar trebui să cunoască somn și să fie ziua și noaptea plini de lacrimi asupra stărei celei vrednică de deplâns a poporului lui Dumnezeu și nefericirea omenimei ce vine din aceasta. Inimile tuturor, cari oarecândva pățiră ceva din mila cea înrenouitoare alui Dumnezeu, ar trebui să fie plini de frică, grijă și teamă pentru sine însăși și pentru toți cari sunt cu ei chiamați ca să fie sarea pământului și lumina lumii, — și ca pre omenime, care acest serviciu pentru ea atât de lipsă a învățăceilor lui Iisus, pe deplin trebuie să-i lipsască.

Cu salutarea iubirei fratele tău

H. Meyer.

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Picioare frumoase.

„Uite numai mamă,” zise Ioana, când uitându-se prin fereastră văzu o fetiță de o vristă cu ea, care tocmai pe acolo trecu, „ce picioare urite, mari are!”

Spre cea mai mare surprindere zise mama ei: „Eu așa gândesc, că Carolina are cele mai frumoase picioare în orașul întreg.”

„Cum, mamă? Uite numai acolo!”

Mama tăcu o clipă, apoi zise: „În biblie aceea stă scris: Ce frumoase sunt picioarele aceloră, cari vestesc pacea, dau în știre binele! Picioarele Carolinei iubesc îndurarea, fericirea, bucuria răspândesc pe tot locul, unde merge. Acuma să grăbește la

Frida cea oarbă a ceti, apoi cercetează pe șchiopul Edmund West și cercetează mai de multe ori și alți copii și-i aduce în școala duminicală.“

Cei doi frați.

„Spune-mi numai, George,“ zise un sofi de școală, „adevăratu-i, că fratele tău s'a pocăit?“ „Nu știu,“ zise George, „dară voiu vedea nu preste mult.“ George voia să cerce caracterul lui Carol, cum cercetează un juvaegiu piatra, că oare adevărată-i ori nu.

Înr'o zi frânse el săgeata fratelui său cu care Carol voia să săgeteze. La alt caz călcă pe picorul fratelui său, când trecu pe lângă el, altădată aruncă o piatră pe cănele lui Carol și-l irită. Carol avea după natura sa un caracter aprig și știa foarte bine, că toate acestea îl iritau foarte; acuma, deși o văzu bine, că lui Carol nu-i plăcea planul lui rău, totuși nu se aprinse, ci să stăpâni. Pumnul nu și-l strânse la olaltă, ochii nu-i scelipeau, limba nu-l injura ca mai nainte, a purtat proba cu răbdare. Când George iarăși să întâlnească cu prietinel său zise: „Da așa i, Carol e pocăit. Știu, că l-am probat.“

Prăpăstia.

Cine ar vrea să se joace la marginea unei prăpăstie? Cine ar pune viața sa pe coțcă pentru o floare? Un copil făcu aceasta, când să sui cu tata său și cu mai câțiva conducători pe munții cei răpoși svițerani. Ei ajunseră la o prăpăstie, care zăcea în adâncime de două mii de urme înaintea lor. Copilul stătu, apoi fugind la marginea prăpăstiei zise: „Colo este o floare frumoasă, o voiu frânge.“ Tata său îl opri: „Rămâi aici fiule; că poți cădea în adâncime.“ — „Oh nu, mie-mi trebuiește floarea.“ Când auziră conducătorii (călăuzii) aceasta, fugiră acolo, ca să-l rețină.

„Mai că“ era vorba lui din urmă. Alunecă și căzu jos în adâncimea cea groznică.

Animale răpitoare au fost multe în acela loc. Cadavrul fiului ușuratic fu victima paserilor răpitoare.

Ce nemintos era, că pe marginea prăpăstiei căuta flori, pănăcând jos în valea ca raiul putea umbra printre ele. Dară cu mult mai nemintoși sunt aceia fii, cari umblă pe marginea prăpăstiei pierzării vecinică după desfătările lumii cari aruncă zilnic mii de suflete în pierzare, pecând ar putea fi părtași bucuriei cerească întru Christos, — flori cari nici când nu vestejesc, — desfătările cari nici când nu încetează.

Și David comise odată așa nemintoșie și păcat înfiorător. Dară s'a pocăit într'adevăr și s'a tras îngrozindu-se napoi dela marginea prăpăstiei și a lăudat pre Dumnezeu, care l-a scăpat de prăpăstia vecinică.

În care Psalm vorbește el despre aceasta pățanie? Cluj

DIN FĂURIE.

În adunările noastre — mai ales între români, dară și la alții — s'a vîrit un obicei, care nu-i prea de lăudat. Ori doară să poate, că predicătorii nostri sunt mai domnoși, ca alții. Am văzut în mai multe locuri, ba sîngur am pățit-o, că predicătorul nu are adjutant, ci el sîngur își face planul predicii sale, și totodată își alege și cântările sale cum el le ști mai bine. Fi-rește, că astfel lucrul întreg zace în mânele lui: el conduce. Lucrul ce vreu să-l amintesc e altcum: aici predicătorul își alege textul și predică, dară altul e, care își alege cântările, zic: și le alege, și acesta-i apoi domnul dictator, zic „domnul dictator“. El dictează începutul și mijlocul și și sfârșitul slujbei, și de multe ori așa dictează, că la predicător îi trece pofta. Sărac predicător: pentru ce ai

dat friul din mână, de cele multe ori la cocieri nepășiți, cari întorc cocia nu odată cu roatele în sus. Nu fi tu așa domnos, ia odată friul la mână, alege-ți cântările potrivite textului și vorbirei tale și vei vedea, că să merită lucrul și scopul tău mai bine să ajunge. Ori doară ți-e greu a ceti și textul cântărie înaintea ascultătorilor tăi? Bine. Atunci alege-ți cântările și ce-tească-le altul, dară numai acelea, care și câte tu i-ai ordinar. Nu fie altul dictatorul tău, că acela a obicinuit a fi un mare domn „în lume“.

* * *

Apoi mai este un obicei, și acela-i și mai nefrumos. Prin adunările noastre umbând, auzim ici-colea, ba mai pe tot locul așa-numite „cântări nouă“. Acelea vin dela frați și surori, cari umbă pe ici-colea pela adunări și aduc astfel de negoț. Ei oferă negoțul lor și la cei mai mulți la place noutatea: o primesc și o învață, ba o și cântă cu predilecțiune, în adunare. Acelea „cântări nouă“ pot vorbi despre Galiția, Sîrbia, Italia, Franța, Anglia, etc. pre ei aceea nu-i doare așa, numai să fie „noutate“. Nu de puține ori spre năcazul predicătorului, care sfă uneori ca o păpușă fără de putere și ascultă „noutatea“ cu durere în inimă. Dară și aceea să poate, că și între predicători să fie așa oameni, la cari le place aceea noutate. Doară și pentru melodiile lor cele colindătoare! Noi putem spune, că aceea nici de cum nu onorează pre D-I, și nu edifică adunarea. Și acestea cele de multe ori n'au nici „dictatori“, ci sunt unele fete, cari fac acest năcaz predicătorilor: ele conduc. Oare de ce și pănăcând sufăr ei, ca predicători, aceasta nefrumoseță în jurul lor? Afară cu acela aluat nedumnezeesc!

* * *

Războiul a ținut doi ani întregi. Trupele noastre și a aliaților nostri au stat, pe cât de puțini suntem, — noi patru, contrarii nouă, — până acuma nu rău. Aceasta durea pre contrarii nostri, ei vreu să învingă. Atăta lingușiră și amenințară ei pre vecinici nostri,

adecă România, până-i adusera pe sfârșitul lui August contra noastră. Și ei și veniră, pătrunseră în ardeal, înse nu așa departe, ca să gândim la fugă. El să făcu al 10-lea contrar al nostru. Acuma avem și mai multă cauză a ne umili înaintea lui Dumnezeu și a cere putere pentru armata noastră și a aliaților nostri. Armata română și putu sămți loviturile de buzdugan a aliaților nostri în țara lor proprie. Trupele bulgare-germane-turce au ocupat pământul luat nainte cu trei ani pe cale necinstită dela bulgari și au prins peste 30 mii de ostași români. Trupele noastre încă nu stau cu mânil în sân, și avem nădejde, că nu mult va ținea domnia românilor în ardeal. Noi de altcum zicem: Sănătate bună române! Noi vrem să rămănem cine am mai fost: Ungureni neprețuiți în România. Frații nostri din România nici de cum nu sunt gândiți la aceasta. Ei nu poartă vina.

Una înse să ne însănmănm: Până acuma făcu patria noastră 4. împrumuturi de războiu (hadikölcsön), la care au mai participat unii și alții dintre frații nostri, iar alții nu. Noi nu căutam cauză. Dară noi știm, că intrarea României în războiu însămnează prelungirea războiului. Iar războiul umbă cu cheltuieli mari și țara cere dela fiii ei împrumut și dă frumoasă camătă. Țara ar putea și așa zice: câte voi aveți sunt ale mele, aduceți încoace fără de răsplată; dară nu o face, ci ea cere împrumut. Noi gândim că nu preste mult să poate. întâmpla să ceară iarăși. Dară atunci să ne arătăm, că suntem români, dară nu din România, ci patrioți „Ungureni“. Atunci cei ce au dat și mai nainte, să dee astădată mai cu mare iubire și mai mult; iar cei ce nu au dat în celelalte rânduri, să deschidă buzunarul, ori lada cât de larg și să apuce cât de mult ca jertfă pentru patrie contra mulțimei de vrăjmași, între ei și România, care mai nainte s'a îngrășat de aurul-argintul nostru, iar pe urmă întinse mână și după libertatea noastră, ce am gustat-o aici. De altcum stau armatele

noastre aliate în toate părțile în focuri mari cu vrăjmașii, dară bunul Dumnezeu a fost până azi între ajutătorii noștri, Lui să aducem noi aceste cauze în rugăciune, El ne va ajuta și va da pace.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

A IV-lea patrar.

Duminică, în 8. Octobro.

41. Pavel înainta lui Felix.

Faptele 24, 1-21; 26, 22-27.

Cuvânt de aur: „De aceea mă deprind, să am totdeauna o conștiință nevinovată către Dumnezeu și către oameni.“ (Fapt. 24, 16.)

Când luarăm în urmă rămas bun dela apostolul nostru Pavel, îl lăsarăm prins în Cezarea, unde îl trimese capitenia orașului Ierusalim sub însoțire sigură, ca guvernatorului Felix să cercce pira iudeilor. Astăzi auzim noi despre pertractarea, către care merse Pavel.

Noi privim la Pavel în ascultare înaintea lui Felix. La aceasta privim noi I. la pira cea rușinoasă a contrariilor (v. 1-9), II. la răspunderea cea exemplară a apostolului (v. 10-21), III. la sfârșitul cel trist (v. 22-27.)

Duminică, în 15. Octobro.

42. Ap. Pavel apelează la cesarul.

Faptele 25, 1-27.

Cuvânt de aur: „Ajunge ucenicului să se facă ca învățătorul său, și servul ca stăpânul său.“ (Mat. 10, 25.)

În capitolul nostru de astăzi aflăm noi pre apostolul Pavel la un punct decizător de întoarcere la cursul cel plin de cercări a vieții lui. Noi îl auzim spunând un cuvânt, și-l vedem făcând un paș, care este pentru întreaga lui viață și moarte, ba, pentru întregul decurs a împărăției lui Dumnezeu pe pământ, pentru istoria ur-

mătoare a comunității creștine la sute de ani de importanța cea mai decizătoare, pe când el zice: „Eu apelez la cesarul!“

Noi vedem: I. Pentru ce apelează el la cesarul ne arată v. 1-12. II. Cât de bună era aceea hotărâre, ne arată v. 13-27.

Duminică, în 22. Octobro.

43. Cum să apără Pavel înaintea lui Agrippa.

Faptele 26, 1-32.

Cuvânt de aur: „Nu am fost neascultător vederei cerești.“ (Fapt. 26, 19.)

Ca după tragerea de doi ani a procesului său să capete o sentință dreaptă, a apelat Pavel la împăratul a pretins, ca să fie adus la Roma. Inse nainte a fi dus acolo, să fie el de regele iudeu, Irod Agrippa, tetrachul părții Iordanului de est, și sora cea frumoasă a acestuia Barnice, cari veniseră a cerceta pre guvernator, și erau curioși la prisonerul cel memorabil, să fie văzut și auzit. Înaintea acestor domni lustru cari să așezară comod în sala de audiență cu garda lor, stă, cum o știm noi din capitolul din urmă, țesătorul simplu din Tarsu, cu o figură, slăbită dară și cu un curaj înfocat a credinței.

Noi cercăm, cum să apără Pavel înaintea lui Agrippa și vedem la aceasta: I. Vorbirea lui (v. 1-23.) II. Rezultatul vorbirii lui. (v. 24-23.)

Duminică, în 29. Octobro.

44. Călătoria lui Pavel pe mare.

Faptele 27, 1-37.

Cuvânt de aur: „Încredințază lui Iehova calea ta, și încrede-te în El, și El va face aceasta.“ (Ps. 37, 5.)

Este călătoria cea din urmă, pe care însoțim noi pre apostolul nostru. Noi îl aflăm pe călătorie pe mare dela Cezarea la Roma, ca să stee acolo înaintea împăratului. O corabioară slabă să află în furtună pe marea înfuriată.

În locul lacului Genezareth e aici vorba despre marea adriatică în furtună. Și aici vedem noi niște corabieri înspăimântați numai că în locul pescarilor galieeni sunt matrozi obicinuiți cu furtuna și soldați romani. În mijlocul oamenilor desperați și a elementelor înfuriate stă drept un om dumnezeesc, numai că nu-i Învățătorul, ci servul, în locul D-lui Iisus ap. Pavel.

Noi privim călătoria lui Pavel pe marea furtuneasă. La aceasta vedem noi: I. Întîia pornire. (v. 1—8.) II. Lipsa cea crescândă din cauza furtunei. (v. 9—19.) III. Pavel cel mîngăitor, ajutător. (v. 20—37.)

Pentru Duminecă, în 5. Novembro.

45. **Apostolul Pavel în nafragiu.**

Faptele 27, 37—28, 10.

Cuvânt de aur: Psalm 34, 23.

Pentru Duminecă, în 12. Novembro.

46. **Apostolul Pavel despre reținere.**

Romani 14, 13—15, 3.

Cuvânt de aur: Rom. 14, 21.

Duminecă, în 19. Novembro.

47. **Ap. Pavel călătorește spre Roma.**

Faptele 28, 1—31.

Cuvânt de aur: Rom. 1, 16.

Duminecă, în 26. Novembro.

48. **O jertfă vie.**

Romani 12, 1—21.

Cuvânt de aur: Rom. 12, 1.

Duminecă, în 3. Decembre.

49. **Iisus cel dintîiu și cel din urmă.**

Apocalips 1, 1—20.

Cuvânt de aur: Apoc. 1, 17—18.

Duminecă, în 10. Decembre.

50. **Credincioșie până la moarte.**

Apocalips 2, 1—17.

Cuvânt de aur: Apoc. 2, 10.

Cine știe de Palagye Ilie dela 305. honv.-gye., 2. zászlóalj, 7. század, Tábori posta 126. Din Iunie 9. nu să mai știe de el. Cine știe de el să scrie la adresa: Fehér Mihály Nagylak No. 1920. Csanád-megye.

De **Praszlicska Tivadar**, 305. honv.-gye., 3. zászlóalj 12 század, 1 szakasz. Tábori posta 126. Cine știe ceva să scrie la adresa: Kicsin Gligorné Nagylak, Buzsák iskola mellett. Csanád m.

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin pe anul 1917. a apărut. Prețul este 80 de fileri.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK“

„MULT JELEN JÖVŐ“

și calendarul german:

„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovac:

„ŠTYRI ČASTKY ROKA“

Intr'un pachet poștal este 35 drb.

Toate aceste să pot căpăta la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.